

(Her günün fecri, Zilhicce'nin on gecesi, müsbet ve menfi kutup diye bilinen çiftlerden oluşan varlık âlemi, bunları yaratan ve tek olan Allah, her şeyi örtüp yok gibi kılan gece karanlığı yemine konu edilmiş, sonra da bunların yemine değer şeyler olduğu vurgulanmıştır.)

6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14. Görmedin mi, Rabbin ne yaptı Âd kavmine; direkleri (yüksek binaları) olan, ülkelerde benzeri yaratılmamış İrem şehrine, o vadide kayaları yontan Semûd kavmine, kazıklar (çadırlar, ordular) sahibi Firavun'a! Ki onların hepsi ülkelerinde azgınlık ettiler. Oralarda kötülüğü çoğalttılar. Bu yüzden Rabbin onların üstüne azap kamçısı yağdırdı. Çünkü Rabbin (her an) gözetlemededir.

(Bazı müfessirlere göre Firavun, yere dört kazık çaktırmış, işkence edeceği kimseleri ellerinden ve ayaklarından bu kazıklara bağlatır, o şekilde işkence edermiş. Onun için kendisine «zü'l-evtâd=kazıklar sahibi» denilmiştir.)

15. Fakat insan, Rabbi kendisini imtihan edip de ikramda bulunduğu ve bol nimet verdiği «Rabbim bana ikram etti» der.

16. Onu imtihan edip rızkını daralttığına ise «Rabbim beni önemsemedi» der.

17, 18, 19, 20. Hayır! Doğrusu siz yetime ikram etmiyorsunuz, yoksulu yedirmeye birbirinizi teşvik etmiyorsunuz. Haram helâl demeden mirası yiyorsunuz. Malı aşın biçimde seviyorsunuz.

(Cahiliye devrinde Araplar, mirastan kadımlara, çocuklara ve yetimlere pay vermezlerdi.)

21, 22. Ama yeryüzü parça parça döküldüğü, Rabbin geldiği ve melekler saf saf dizildiği zaman (her şey ortaya çıkacaktır).

(89)

SEKSENDOKUZUNCU SÛRE

el-FECR

Fecr, tan yerinin ağarması ve şafak manasına gelir. Fecr sûresi, Leyl sûresinden sonra Mekte'de inmiştir, 30 âyettir. Bu sûrede eski kavimlere ait kıssalar hatırlatılır. İnsanoğlunun kötülüğe yönelmekte olduğu belirtilerek bunun kötü sonucu, dünya hayatından sonraki hayat ve oradaki durumlar kısaca anlatılır.

Bismillâhirrahmânirrahîm

1, 2, 3, 4, 5. Fecre, on geceye (haccın on gecesine), çifte ve teke, (her şeyi karanlığı) ile örttüğü an geceye yemin ederim ki, bunlarda akıl sahibi için elbette birer yemin (değeri) vardır.

23. O gün cehennem getirilir, insan yaptıklarını birer birer hatırlar. Fakat bu hatırlamanın ne faydası var!

24. (İşte o zaman insan:) «Keşke bu hayatım için bir şeyler yapıp gönderseydim!» der.

25. Artık o gün, Allah'ın edeceği azabı kimse edemez.

26. O'nun vuracağı bağı kimse vurmaz.

27, 28, 29, 30. Ey huzura kavuşmuş insan! Sen O'ndan hoşnut, O da senden hoşnut olarak Rabbine dön. (Seçkin) kullarım arasına katıl ve cennetime gir!

(90)

DOKSANINCI SÜRE

el-BELED

Mekke'de Kaf sûresinden sonra inmiştir, 20 âyettir. Adını, ilk âyete geçen, Mekke'yi anlatan ve «şehir» anlamına gelen «beled» kelimesinden almaktadır.

Bu sûrede insanın yaratılışından, onun bazı davranışlarından, insana verilen üstün vasıflardan, o vasıfları iyiye kullanmayanın kötü âkıbetinden, iyiye kullananların da mutlu geleceklelerinden söz edilir.

Bismillâhirrahmânirrahîm

1, 2, 3, 4. Bu beldeye -ki sen bu belde-desin-, babaya ve ondan meydana gelen çocuğa yemin ederim ki biz, insanı (yüzyüze geleceği nice) zorluklar içinde yarattık.

5. İnsan, hiç kimsenin kendisine güç yetiremeyeceğini mi sanıyor?

6. «Pek çok mal harcadım» diyor.

7. Kimse onu görmedi mi sanıyor?

سُورَةُ الْبَلَدِ

الجزء الثَّلَاثُونَ

وَجَاءَ يَوْمَئِذٍ بِجَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ وَأَنَّى
لَهُ الذِّكْرَىٰ ۚ يَقُولُ بَلَيْتَنِي قَدَّمْتُ لِحَيَاتِي ۚ فَيَوْمَئِذٍ
لَّا يُعَدِّبُ عَذَابُهُ أَحَدًا ۚ وَلَا يُؤْتِي وَثَاقَهُ أَحَدًا ۚ يَا أَيُّهَا
النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ۚ أَرْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكَ رَاضِيَةً مُّرْضِيَةً ۚ
فَادْخُلِي فِي عِبَادِي ۚ وَأَدْخُلِي جَنَّتِي ۚ

سُورَةُ الْبَلَدِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الجزء
الثَّلَاثُونَ

لَا أَقْسِمُ بِهَذَا الْبَلَدِ ۚ وَأَنْتَ حِلُّ بِهَذَا الْبَلَدِ ۚ وَاللَّيْلِ وَمَا وُلِدَ
ۚ لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي كَبَدٍ ۚ أَيَحْسَبُ أَن لَّنْ يَقْدِرَ عَلَيْهِ
أَحَدٌ ۚ يَقُولُ أَهْلَكْتُ مَا لَا لُبُدًا ۚ أَيَحْسَبُ أَن لَّنْ نُرِيَهُ أَحَدًا
ۚ أَلَمْ نَجْعَلْ لَهُ عَيْنَيْنِ ۚ وَلِسَانًا وَشَفَتَيْنِ ۚ وَهَدَيْنَاهُ
النَّجْدَيْنِ ۚ فَلَا اقْتَحَمَ الْعَقَبَةَ ۚ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْعَقَبَةُ ۚ
فَكُرْبَةٌ ۚ أَوْ إِيضًا ۚ أَوْ إِطْعَمٌ فِي يَوْمٍ ذِي مَسْغَبَةٍ ۚ يَتِيمًا إِذَا مَقَرَّبَهُ
ۚ أَوْ مَسْكِينًا إِذَا مَرَّ بِهُ ۚ شَرَّكَانَ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَتَوَّصَوْا
بِالصَّبْرِ وَتَوَّصَوْا بِالْمَرْحَمَةِ ۚ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ۚ

٥٩٤

8, 9, 10. Biz ona iki göz, bir dil ve iki dudak vermedik mi? Ona iki yolu (dogru ve eğriyi) göstermedik mi?

11, 12, 13, 14, 15, 16. Fakat o, sarp yokuşu aşamadı. O sarp yokuş nedir bilir misin? Köle âzat etmek veya açlık gününde yakını olan bir yetimi veya aç-açık bir yoksulu doyurmaktır.

17, 18. Sonra iman edenlerden, birbirlerine sabrı tavsiye edenlerden ve birbirlerine acımayı öğütleyenlerden olmaktadır. İşte bunlar sağdakilerdir.

(Kur'an'da geçen «sağdakiler» ve «soldakiler» tabirlerinin anlamı için Vâkıa sûresi, 8, 9, 16. âyetlerin açıklamasına bakınız.)